

ת"פ 47082/04/18 - מדינת ישראל נגד מלוקן טספיה - בהעדר

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 47082-04-18 מדינת ישראל נ' טספיה
בפני כבוד השופטת טל לחיאני שהם

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי
נגד
מלוקן טספיה - בהעדר
המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

פתח דבר

בהתאם לסיפא **לסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982** אודיע כבר עתה כי החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

כללי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע 2 עבירות איום, עבירת תקיפת שוטר ועבירת תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש.

מעובדות האישום הראשון לכתב האישום המתוקן עולה כי ביום 21/12/10 בשעת ערב, עת הגיעו שוטרים לבית הנאשם על מנת לעכבו לחקירה, קילל הנאשם את השוטרים ואיים עליהם באומרו "אני אזיין אתכם, בואו רק תנסו להוציא אותי מהבית".

מיד ובסמוך, תקף הנאשם שוטר בכך שדחפו והכהו בידיו, תוך שהוא אומר לו כי יהרוג אותו.

מעובדות האישום השני לכתב האישום המתוקן עולה כי ביום 11/12/10 בשעת בוקר, איים הנאשם על מר ב ט, יליד 1934 (להלן: "**המתלונן**"), בכך שאמר לו "אני אהרוג אותך".

מיד ובסמוך תקף הנאשם את המתלונן בכך שאחז בו בגרונו והטיח את ראשו בזוגית הכניסה לבניין, וכן הכה אותו במספר מכות אגרוף לראשו, הכה את גופו באמצעות מרפקיו ובעט בו מספר פעמים.

עמוד 1

כתוצאה מהמתואר, נגרמו למתלונן חבלות בדמות שטפי דם בראשו ובחלקים שונים בגופו.

מענה לכתב האישום

2. במענה מיום 25/04/18 כפר הנאשם בעובדות כתב האישום.

ניתוח הראיות

אישום ראשון -

3. לדיון שנקבע לשמיעת ראיות ליום 12/09/18, לא התייצב אף עד רלבנטי לאישום זה.

בהחלטה מנומקת אשר נתתי במועד זה, **(ראו עמודים 14-15)** דחיתי בקשת ב"כ המאשימה לדחות הדיון על מנת לאפשר איתור, זימון והתייצבות העדים לדיון.

4. במעמד הדיון אף הוברר כי על אף טענות הנאשם כבר ביום 22/12/10 במסגרת מ"י 35330-12-10 (נ/2), כי הותקף על ידי השוטרים והחלטת בית המשפט המורה להעביר חומרי החקירה למח"ש, כתב האישום הוגש מבלי שהחומר הועבר למח"ש ומבלי שהתקבל אישור שפיטה כנדרש בהתאם לנהלים **(ראו: הצהרת ב"כ המאשימה בעמוד 17 שורה 15)**.

5. במצב דברים זה, הודיעה ב"כ המאשימה כי היא חוזרת בה מהאישום הראשון.

6. בהעדר כל ראיה להוכחת האמור באישום הראשון, בשים לב לחזרת המאשימה מאישום זה לאחר כפירת הנאשם ובהתאם להוראת **סעיף 94(א) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982**, אני מורה על **זיכוי הנאשם מאישום זה**.

אישום שני -

7. המתלונן העיד כי ביום האירוע הנאשם הכה אותו תוך שהראה תנועות של מכות אגרופ **(עמוד 7 שורות 12-13)**. עוד תיאר המתלונן כי הנאשם הכה אותו בראשו והטיח ראשו בזכוכית **(עמוד 8 שורה 17 וכן שורות 19-22)**.

מעבר לאמור, לא זכר המתלונן לתאר אופן קרות האירוע. בשל כך, התרתי למאשימה לרענן זכרונו של העד.

משהוצגה לפניו חקירתו במשטרה אישר המתלונן האמור בה - שהנאשם הטיח ראשו בזכוכית, הכה אותו באגרופים באזור בטנו וכי צעק שיהרוג אותו. עוד אישר כי כתוצאה מהתקיפה נפלה שן תותבת מפיו והוא הרימה **(עמוד 8 שורה 31 עד עמוד 9 שורה 2)**.

באשר לחבלות שתוארו בכתב האישום, על אף שזיכרון המתלונן רוענן בנקודה זו מספר פעמים, הן בהצגת חקירתו והן בהצגת תמונות, המתלונן התעקש כי לא נחבל באירוע (**עמוד 7 שורה 29-31, עמוד 8 שורה 3, עמוד 9 שורות 8-10, וכן שורות 16-17**).

8. כך יוצא כי המתלונן תיאר בעדותו את האירוע באופן כללי בלבד, באופן שונה מהותי מהמתואר בעובדות כתב האישום, שכן בעוד בכתב האישום תואר אירוע בו איים הנאשם על המתלונן, אחז בגרונו, הטיח ראשו בזכוכית והכהו מספר מכות אגרופ בראשו, הכהו במרפקיו ואף בעט בו, בעדותו זכר לתאר רק שהכהו בראשו באמצעות אגרופים והטיח ראשו בזכוכית. יתר חלקי האירוע לא תוארו על ידי המתלונן.

המתלונן אומנם אישר בריענון הזיכרון מרבית חלקי האירוע כפי שפורט לעיל, אך כידוע, אישור עדותו של העד במשטרה בזמן עדותו בבית המשפט, לאחר שמוצגת בפניו עדותו במשטרה, מחייבת את בית המשפט לבחון משקלם הראייתי של דברי העד.

ראו: י. קדמי, על הראיות, חלק רביעי, עמוד 1936.

זאת ועוד, על אף שהמתלונן אישר מרבית עדותו במשטרה בכל הנוגע לאופן קרות האירוע, שלל מכל וכל את תוצאות האירוע ועמד על כך כי לא נגרמה לו כל חבלה בגופו כתוצאה מהאירוע. כך יוצא כי קיימת סתירה מהותית בין עדותו בבית המשפט לעדותו במשטרה וגם בכך יש כדי להפחית ממשקלה הראייתי של עדותו.

במקרה זה, ריענון הזיכרון לא הביא העד לכדי העדה בדבר האירועים, אלא רק אישור דברים שאמר בחקירתו בבית המשפט. מה גם, שעניין מהותי בחקירתו כלל לא אושר על ידו. משכך, אני קובעת כי יש ליתן משקל נמוך לעדותו בבית המשפט.

9. מכיוון שהמתלונן עמד על כך שלא נחבל באירוע, לא הוכרז כ"עד עוין" והמאשימה לא ביקשה לעשות שימוש ב**סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א - 1971**, אין ליתן כל משקל לעדות **ע"ת 3**, השוטר קובי ציבורי אשר העיד כי תיעד חבלות שראה על גופו של המתלונן.

10. כך יוצא, כי עדות המתלונן עצמה היא בעלת משקל נמוך ולא נמצא לה כל חיזוק. משכך, לא ניתן לומר כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה בהבאת ראיות להוכחת האשמה מעל לכל ספק סביר.

11. כשאלה פני הדברים, הגם שעדות הנאשם היא עדות כבושה, שכן גרסתו לאירוע למעשה נמסרה בפעם הראשונה בבית המשפט, אין בכך כדי לשנות את המארג הראייתי שהוצג בפניי על ידי המאשימה.

12. סוף דבר, בהתאם לרישא שבהחלטתי, אני מורה על זיכוי הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

13. זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ד תשרי תשע"ט, 03 אוקטובר 2018, במעמד המאשימה בלבד